

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

*Marija, Marija,
Skaisčiausia Lelija,
Tu švieti aukštai danguose,
Palengvink vergiją,
Pagelbėk žmonijai,
Išgelbėk nuo priešo baisaus.*

*Mes, klystantys žmonės,
Maldaujam malonės, —
Marija, maldų neatmesk.
Tarp verkiančių marių
Šių žemiškų karių
Parkrintančius stiprink
ir vesk.*

*Ir kūno silpnybė,
Ir žemės puikybė,
Ir pragaro juodo dvasia
Į prapultį stuma
Žmonijos daugumą
Ir žudo galybe tamsia.*

Sekmadienis Po ŽENGIMO DANGUN ŠVENTĖS.

LEKCIJA

I Petro 4, 7—11

MYLIMIAUSIEJI: Būkite išmintingi ir budrūs maldose. Bet visupirma turėkite vieni kitiems nuolatinės meilės, nes meilė uždengia nuodėmių daugybę. Būkite vieni kitiems svetingi be murmėjimo. Patarnaukite kits kitam, kiekvienas ta dovana, kurią jis yra gavęs, kaip geri daugeriopos Dievo malonės užvaizdai. Jei kas kalba, tegul kalba kaipo Dievo žodžius, jei kas eina tarnystę, tai tedarai kaipo Dievo suteikiamąją galia, kad visame būtų pagarbin-tas Dievas per Jėzų Kristų.

EVANGELIJA

Jono 15, 27; 16, 4.

ANUO metu tarė Jėzus savo mokytiniams: Kuomet ateis Ramintojas, kurį aš jums siūsiu, ji liūdys apie mane. Ir jūs liudysite, nes nuo pat pradžios su manim esate.

Tai jums kalbėjau, kad nesipiktumėte. Jie išmes jus iš sinagogų; ateina net valanda, kad kiekvienas, kurs jus užmuš, tarsis tarnaujas Dievui. Tai jie jums darys, nes nepažino Tėvo, nė manęs. Bet aš tai jums kalbėjau, kad atėjus jų valandai, atsimintumėte, jog aš buvau tai jums sakęs.

Visa arba Nieko

Vienas Romos valdovas pasišaukė pas save šv. Sebastijoną ir prašė jį išgydyti:

—Aš girdžiu, kad tu darai stebuklus ir turi tu galybę gydyti visokiausias ligas. Aš duosiu tau pusę savo turtų, jei tik tu name išgelbėsi.

—Valdove, — atsakė šventsis, — savo turtus laikyk sau, krikščioniui jie nereikalingi. Aš užtikrinu tau sveikatą jei tik tu sudaužysi visus savo stabus.

Valdovas pasižada ir Sebastijonas eina melstis už jį į krikščionių Dievą. Po kiek laiko valdovas saukia jį ir piktai kaltina jį neteis-ingumu ir apgaule.

—Tu mane apgavai, per tave aš atsisakiau savo dievų ir neišgijau.

—Ar tik visus juos sunaikinai?

—Taip, nepalikau nė vieno, išskyrus aukso stabą brangų ir mielą tėvų palikimą. Bet dėl to būk ramus, aš jį padėjau į dėžės dugną ir jis niekur nepasirodys.

—Valdove, tam Dievui, kuriam aš tarnauju tai — visa arba nieko!

Taip, mūsų Dievui reikia atduoti visa arba nieko: malonės gausybė arba niekas, gailėstis už visas nuodėmes arba jokia atleidime viltis. Bet vis dėlto mes krikščionys daug turime paslapčių. Kiek iš mūsų nori paslėpti brangų stabą malonų gaidulį, neleistiną meilę. To negali būti. Taip mes neišgysim. Turime pridėti kirvį prie šaknų. Kitaip visos išpažintys yra niekas...

LAIVAS — THE SHIP, published weekly by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter July 12, 1921 at the Post Office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly. Single copy 5c.

Mylėkim Mariją

SVEIKA Marija, skamba gar-
sai, ir jų aidas skleidžias per
žaliuojančius laukus, žydinčias
pievas, užklysta į kaimo lūšnelę, į
ūkininko pastogę, pasiekia kukliai
priemiesty prisiglaudusią trobelę
ir išdidžiuosius miesto rūmus.
Džiaugsmu perimta širdimi kre-
piamės į savo Globėją, skirdami
Jos garbei gegužės mėnesio pa-
maldas ir susispietę prie Jos kojų,
kaip vaikai prie savo mylimos Mo-
tinėlės, pasitikime Jos pagalba,
pasižadame sekti Jos dorybės ke-
liu, kuris veda mus į laimę ir pa-
lengvina pasiekti išganymą.

Koks turi būti mūsų dėkingu-
mas Marijai! Ji yra ne tik Dievo
Sūnaus Motina, bet ir mūsų Mo-
tina, nes pats Jėzus atidavė mus
Jos globai. Ji yra daugaus ir žė-
mės, angelų ir žmonių Karalienė
ir galinga Ponia. Ji su noru su-
teiks mums savo pagalbą, vos tik
paaukosim Jai savo širdį. "Ateiki-
te pas mane visi, kurie manęs
trokštate, aš motina gražios mei-
lės ir dievobaimingumo, pažinimo
ir šventos vilties. Manyje yra vi-
sokia kelio ir tiesos malonė; ma-
nyje — visokia gyvenimo ir dory-
bių viltis". (Ekl. 24). Arba ir vėl
Ji sako: "Palaimintas žmogus,
kurs klausosi manęs ir kurs budi
kasdien prie mano angos staktų.
Kas mane randa, randa gyvenimą
ir semiasi išganymo iš Viešpa-
ties". (Pat. 8).

Gražiai išpuošti šį mėnesį Mari-
jos altoriai. Kvapiuose žolyuose
paskendusios Jos statulos ir pa-
veikslai. Su nepaprasta nuotaika
mes susirenkame ir giedame Jos
garbei giesmes ir litaniją. Tik įsi-

klausykime ir įsijauskime protu ir
širdimis kiekvieną tos litanios ei-
lutę, tada gyvai suprasime ir pa-
jusime, kas yra Toji, kurios gar-
bei susirinkome Marijos šventyk-
lon ir kuriai reiškiamo meilės ir
nuolankumo jausmus.

Ne iš įpratimo einame į tą šven-
tyklą, ne dėl žmonių akių, bet tro-
kšdami naudos savo sieloms. Die-
vui yra meilus kiekvienas Marijos
garbinimas, todėl su noru naudo-
kime tuos turtus, kurie mums yra
sukrauti Marijos globoj.

Mergelės, bėkite su džiaugsmu
prie Tos Šventos Mergelės, kuri
yra jūsų nekaltybės papuošalas ir
gynėja; rūpestingai susikaupusios
maldoje, atiduokite Jai savo šir-
dis. Prisižiūrėkite į nekaltą Jos
gyvenimą ir stenkitės Ja sekti; Ji
pridengs jus savąja globa, kaip
mylimas dukreles.

Jaunuoliai, bėkite prie Jos ir
garbinkite Ją, sūniškąja meile ro-
dydami savo prisirišimą. Audrin-
goj gausių pagundų jūroj rasite
Joje vienintelę pagelbininkę ir
Motiną.

Gimdytojai, eikite ir jūs prie
Tos Gyvojo Motinos ir duokite
savo vaikučiams pamaldumo pa-
vyzdį. Nurodykit jiems Tą Šven-
tąją Panelę, kaip tikriausią žemėj
po Dievo paguodą ir melskit Ją
malonės tiek sau, tiek savo vaiku-
čiams.

Pagaliau, glauskimės prie Ma-
rijos visi, kaip Jos vaikai ir šios
žemės keleiviai ir maldaukime vi-
sa tai, kas reikalinga mūsų išga-
nymui.

Nepamirškime Ją kasdien pa-
garbinti, kiek kam aplinkybės

NETEISYBIŲ SKRIAUDA

Biauru tyčiomis apgauti žmogų, kartu dar nuostolį padaryti. Daug nemalonių pasėkų galima sulaukti bent vėliaus. Kai didesnės valstybės Suomijai davė pagalbos pažadus, daug kas manė garbingi tų tautų vadai žodį išlaikysią. Negrąžiai tačiaus užsibaigė tos mažos tautos gynimasis savo žemės.

Nevisuomet taip beviltiškai apgautas nusileidžia. Prisimenu, kaip viena moteris, nusipirkus seną vištą neša ją atgal mėsininkui. Jis atsisako gražinti pinigų. Ji nieko nelaukus, stvėrė vištai už kojos, pradėjo vyrui vanoti kailį, net gražu pasižiūrėti. Vyrui sarmata, gražino pinigų.

leis; Ji ne tiek žiūri į maldos kiekybę, kiek į mūsų tikrą norą. Ją mylėti. Kaip turime mylėti Mariją galime pasimokyti iš šv. Gertrudos.

Šv. Gertruda kasdien Marijos garbei sukaldėdavo 150 „Sveika Marija“. Viena dieną negalėjo išpildyti Dievo Motinai šitos meilės duoklės, todėl kalbėjo vien Angelo Pasveikinimą, bet negalėjo ir jo baigti. Tada kilo jai mintis ištartti nors du pirmutinius žodžius „Sveika Marija“ ir tuo būdu jį 150 kartų pasveikino. Šv. Panelę. Tada apsireiškė jai Marija, laikanti rankoj iš 150 nepaprastai gražių rožių vainiką. Tą vainiką Ji uždėjo ant Gertrudos galvos, sakydama: „Mano dukte, tie du trumpučiai žodžiai man buvo tiek pat malonūs, lyg būtumei atkalbėjusi kiekvieną kart visą Angelo Pasveikinimą. Padarei, ką galėjai“.

Kun. Marius.

Negalima sakyti, kad žmogus privalėtų bent tris dienas pašvęsti perkant kurį nors reikmenį. Kaip čigonas Lietuvoje apgaulingai ūkininkui parduoda arklių, nuolatos badydamas padvėsusį kūną adatomis kad gyvesnis atrodytų, nereiškia, kad taip kiekvienu pardavėju negalima pasitikėti.

Iš tikrųjų, sunkus būtų gyvenimas nuolatos tyrinėti mažiausį dalykėlį. Nepaisant krikščioniškumo dėsnių, arba net manant, kad artimo meilė laiko kiekvieną kataliką sukausčius, kaip dažnai nukentčia nekaltas žmogus.

Skaudu buvo žiūrėti kaip didesnis vaikas priėjęs prie šulpiančio saldaini mažo vaikelio, giriasi galis padaryti tiesiog stebukla su saldainiu. Paėmęs nurijo, juokdamas liepė mažesniui nepasilikti visuomet kvailiu. Mažas vaikas apgautas gailias liejo ašaras.

Nors tokie dalykai kasdien vyksta, kiekvienoje pasaulio dalyje, visose tautose, randasi dar tikrai pasitikinčiųjų artimų asmenų. Kas apgaule išplėšia iš žmogaus tą gražią pasitikėjimo dovaną, padaro didelį nuostolį. Ar kada bandei prisišaukti prie savęs šunelį, kuriam lazda esi sudrožes per nugarą? Nelenova vėl prisikalbinti paprastą gyvulėlį, tai ka bekalbėt apie žmogų, kuriam teko nukentėti nuo tavęs.

Judas apaštalas irgi mane apgausiąs Kristų, galutinai save prigavo. Teisingai pasakyta — nekask kitam duobės, pats patamsyje įkrisi.

A.B.C.J.

Prieš Mirtį Atšaukė Šmeižtą

ANNECY mieste, kur gyveno malonusis vyskupas šv. Pranciškus Salezietais, apsigyveno visiems žinoma ištvirkėlė, viešai piktindama žmones. Ten ją parkvietė vienas ištvirkęs didikas. Vyskupas ją privačiai išpėjo, pasvym pagrasino, bet tatai nieko nepadėjo. Pagaliau rūpindamasis pavestomis sielomis, iš sakyklos savo ganomiesiems nurodė vilko pavojų. Žinoma, begėdė moteriškė išėjo, bet ypač įtužo ją parkvietęs didikas bei visi, kuri šnaira akimi žiūrėjo į vyskupą. Tasai didikas mokėjo gerai padirbti kitų parašus. Todėl jis parašė pramanytą vyskupo laišką tai paleistuvei su padirbtu jo parašu. Tame laiške vyskupas, esą, atsiprašęs ištvirkėlės dėl pasakyto prieš ją pamokslo, teisindamasis, kad tai daryti jis turėjęs, norėdamas apsaugoti nuo bet kokio žmonių įtarimo. Toliau laiške vyskupas, esą, meiliais žodžiais kviečias ištvirkėlę ateiti į nurodytą vietą, norėdamas su ja susitikti. Žodžiu, laiškas pats biauriausias, kokį tik gali išgalvoti blogos valios žmogus nekaltajam apšmeižti. Taip parašytą laišką šis be sąžinės žmogus parodo paleistuvei ir jai liepia skleisti gandus, kad, esą, jis iš jos prievarta išplėšęs vyskupo jai rašytą laišką. Ištvirkėlė veidmainingai skundėsi dėl tariamai jai padarytos skriaudos visiems pasileidusiems vyrams. Šie gi spauste spaudė didiką gražinti jai atimtą laišką. Bet šis pasileidėlis atsisakė tatai padaryti, veidmainingai teisindamasis, esą, tai padaryti jam neleidžianti vyskupo garbė, kurią jis norįs apsaugoti. Savaiame supranta, kaip labai

buvo apšmeižtas Genevos vyskupas, kurį pats popiežius, karalius bei kunigaikščiai taip gerbė, o tikintieji, kaip tėvą, nuoširdžiai mylėjo. Priešai su džiaugsmu tikėjo šmeižtui; prieteliai su skausmu širdyje pradėjo abejoti. Kilo didžiausias sumišimas: jei vyskupas yra sugedęs kuo dar mums belieka pasitikėti. Šventasis vyskupas buvo labai sujaudintas tokios jam padarytos neteisybės, tačiau savo nekaltybę sudėjo į Dievo rankas. Bet kaip Viešpats tik po dvejų metų išvadavo iš kalėjimo nekaltai įkūsta skaitų jį Juozapą Egiptietį, taip ir savo tarnui Pranciškui trejus metus leido pasilikti šio pažeminimo ugnyje. O tada Dievas jau padarė teismą jo persekiojams. Minėtasis ištvirkęs didikas, visų šių biauriausių šmeižtų autorius, vienoje kelionėje staigai susirgo. Kaime nerasdamas kur patogesnės vietos, buvo priverstas sustoti vyskupijai priklausančiuose namuose. Atvykę gydytojai jau nematė jokios kitos išeities, kaip tik patarti sutvarkyti savo sąžinės reikalus. Tada šis šmeižikas viešai, prie visų akių, prisipažino pats išgalvojęs visą šį šmeižtą, jį dabar atšaukė ir nuolankiausiai prašė visus stovinčiuosius, kad jie, būdami šio atšaukimo liudininkai, kitiems skelbtų vyskupo nekaltumą ir jį patį teiktųsi jo vardu atsiprašyti. Ir taip jis mirė didžiausių skausmų kankinamas. Šventasis vyskupas, visa tai užgirdęs, verkė šio savo priešo, kaip Dovydas verkė savo nedėkingo sūnaus Absalono, ir už jo sielą viešai prašė tikinčiuosius pasimelsti.

Kun. dr. K. Matulaitis, M.I.C.

GYVENIMAS IR ŽMOGAUS LAIMĖ

KADAISE buvęs valdovas, kuris daug rūpinęsis gražinti sveikatą paliegusiam sūnui. Žyniai jam pasakę, jog reikia surasti laimingą žmogų, gauti jo marškinius, jais apvilkti karalaitį ir ligonis pasveiksias. Karaliui paliepus, tarnai ilgai vaikščiojo po visą žemę, bet laimingo žmogaus nebegalėję niekaip surasti. Kiekvienam ko nors stokojo. Kiekvienas nurodydavo savo laimingą kaimyną, bet ir tas, pasirodydavo, nėsąs tiek laimingas, kaip kiti manę.

Vieną pavakarę, begriždami nakvynėn, tarnai pastebėjo pas tiltą sėdintį elgetą. Jis vilgė duonos plutą, į upės vandenį ją pamirktydamas ir sau tyliai, niūniavo gražią giesmę — vakarinę maldą.

“Žmogau, pasakyk, ar per žmones beeidamas, suradai kur laimingą žmogų, ar ne?” klausia karaliaus tarnai.

“Taip. Aš pats esu laimingiausias žmogus”.

“Kodėl tu taip manai?”.

“Man nieko netrūksta, visko turiu ir nieko daugiau nenoriu. Pas žmones randu daugiau turint turtų, negu aš turiu, bet jie trokšta daugiau ir yra nelaimingi. Kiti yra sveiki, bet nori būt garbingi. Garbingieji sunykę sveikata. Ir taip ko nors jiems trūksta. Man gi nieko netrūksta. Platusis pasaulis — mano namai. Tyras vandėnėlis — mano gėrimas. Užsidirbtoji duonos pluta — mano valgis, o žalioji pievų vėja — mano priegalvis”.

“Laimingas žmogau, vykim skubiai pas karaliu, — tuojau rei-

kalingas: tavo marškiniai išgydys karalaitį”. “Aš marškinių seniai nebeturiu ir neturėsiu ko duoti karaliui.”

Deja, tai buvo tiesa, Laimingasis žmogus neturėjo marškinių. Kurie gi turėjo ne vien marškinius, bet daug kitų turtų, — jie nesijautė laimingi, nes troško daugiau.

Veržimasis į Laisvę

Žmogaus širdis nerami. Ji ieško ir veržiasi į laimę, kaip sugautas paukštis iš narvelio į laisvę. Pasakykit, kas nenori būti laimingas? Visi norime laimės. Tai yra žmogui prigimta.

Kur galima rasti tikrą laimę? Pažvelkim į gyvenimą. Kai kurie asmenys nori rasti savo širdžiai laimę nuodėmėse, nusikaltimuose. Bet nuodėmė yra Dievo nustatytos tvarkos apdymas. Tik tos tvarkos laikymasis gali atnešti laimę, bet ne jos griovimas. Kada kas nusikalsta prigimčiai, prigimtis susergera ir neša nusikaltėliui skausmą. O kur sąžinės balsas, kur proto šviesa, kur kilnieji siekiai? Nuodėmė juos griauja ir sau žmogus daro žalos.

Yra žmonių ieškančių laimės kūno smagumose. Jie gali būti net teisėti. Tinkamas maistas, geras poilsis, gyvas sportas, prielanki draugija, muzika, grožio menas ir panašūs. Šiems dalykams atidavęs širdį žmogus gali jaustis kurį laiką pamiršęs aukštesnį savo širdies troškimą, veržimąsi į tikrąją laimę.

Šie visi dalykai, nors jie būtų pilnai teisėti, nenuodėmingi, žmo-

gui laimės neduoda. Jie yra tiek geri, kiek padeda žmogui rasti tikrą laimę. Jie virsta yda, ima kenkti žmogui, jam besiekiant proto ir valios pilnojo pasitenkinimo tiesos pažinsime ir valios prisiderinime prie Dievo valios.

Pilnos Laimės šiame Gyvenime Nėra

Kasgi yra laimė? Tobuliausias užtenkamas gėris. Laimėje negal būt blogybės. Laimė patenkina visoki troškimą. Žemėje gi negalime išvengti blogybių, ligų, nelaimių, nežinojimų, klaidų, netvarkingų pomėgių ir skausmų. Tad, šis gyvenimas neduos mums pilnosios laimės. Jis yra pasiruošimas į tikrą laimę, kuri tęsis visada.

Žmogaus protui laimė — tiesos pažinimas. Juo didesnė, gilesnė tiesa, juo protas, pažinęs ją jaučiasi laimingesnis. Amžinąsias pažindamas žmogus danguje. jauš laimę visada. Valios kryptis — gėris. Juo didesnis gėris, juo širdis jo ieško labiau. Amžinasis gėris — Dievas, visų kurtųjų gėrių kūrėjas, Pats atsiduodamas žmogui pasidaroma žmogaus amžinuoju gėriu ir amžiną laimę.

Programa Į Laimę

“Būdami nuodėmės vergais, jūs neklausėte teisybės. O koki pelną turėjote tuomet iš to, ko dabar gėdžiatės? Nes tokių dalykų galas yra mirtis. Bet dabar išlaisvinti nuo nuodėmės ir pasidare Dievo tarnais, turite kaip savo vaisių pašventinimą ir kaip jo tikslą amžinąjį gyvenimą. Nes nuodėmės alga — mirtis. Dievo gi dovana — amžinasis gyvenimas mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje”, sako Šv. Povilas (Rom. 6, 20—23.).

Pavasaris

Už lango skleidžias alyvų kekės,
Sakė: — jau girioj žydi žibutė.
Žaliojom vėjom pavasaris lekia.
Su pietų vėjais, pas mus pabūti.

Viskas, gamtoje ruošias žydėti,
Viskas su džiaugsmo lūpom kvatojas.

Išcina mėnuo sidabro sėti,
Juodomis dirvoms, plačiais pagojais,

Dainos nuskrenda laukais naktimi,
Aidi beržyne, nuskrenda girion,
Tonai taip mietli, austi širdimi,
Noris nūgrimsti alaso marion...

Už lango skleidžias alyvų kekės,
Sakė, — jau girioj žydi žibutė.
Žaliojom vėjom pavasaris lekia,
Su pietų vėjais, pas mus pabūti.

P. Kaziantškas

Pulti Ar Nusileisti

Alyvų Darže Petras apaštalas norėjo kovoti dėl Kristaus. Jis dar nebuvo pasiruošęs dėl Jo kentėti. Petras pasiūlė puolimą, o Kristus geidė pasiduoti.

Per daug žmonių norėtų padaryti didelių dalykų Jėzaus garbei, per maža trokšta mažų dalykų dėl Kristaus: kentėti, būti užmiršti ir pažeminti.

“KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS”

Marijonų Bendradarbių Savaitinis laikraštis.

Marijonų Bendr. mokestis ir

“Laivas” metams — \$3.00

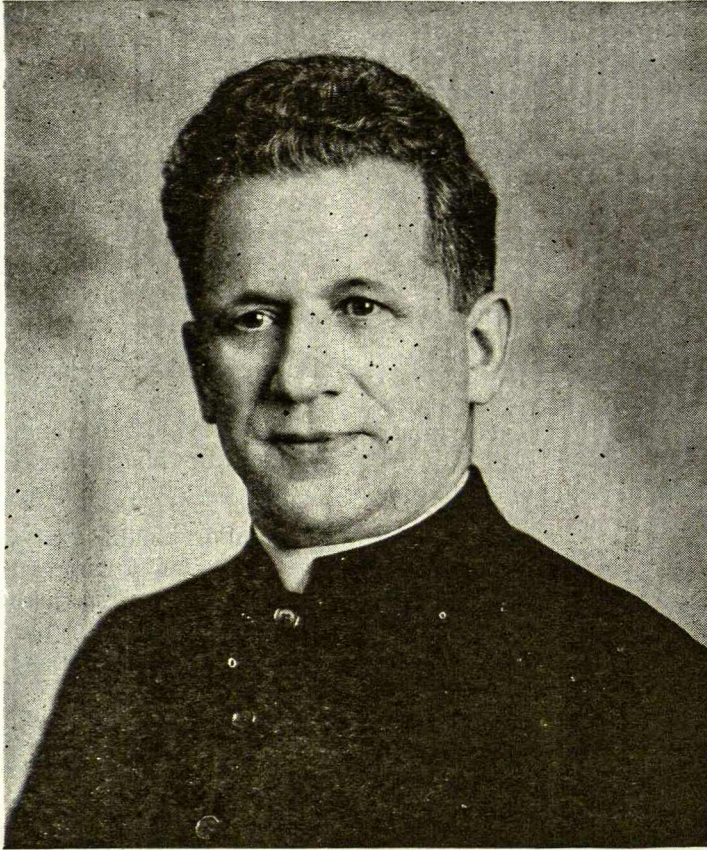
Svetur metams \$3.00 Atskiras num. 5c

Vien laikraščio “Laivo” pren. met. \$2.00

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Tel. Canal 7790

25 METAI KUNIGAS

GERB. KUN. JERONIMAS J. VAIČUNAS

Kun. Jeronimas Vaičūnas, Cicero, Ill., Šv. Antano parapijos klebonas ši mėnesį švenčia savo 25 metų kunigystės sukaktį.

Kun. Vaičūnas gimė vasario 26 d., 1882 m. Avon, Mass. Šešių mėnesių jis buvo išvežtas į Lietuvą, iš kur sugrįžo būdamas 16 metų. Kunigu išventintas gegužės 29 d., 1915 metais, Chicago, Ill. Buvo Šv. Jurgio parapijos, Chicago, Ill. vikaru ir administratorium. Nuo kovo 10 d. 1918 m. klebonauja Šv. Antano parapijoje, Cicero, Ill. Čia jis pastatė naują bažnyčią,

kleboniją, antrą aukštą mokyklai ir pataisė seserų namą.

Kun. Vaičūnas yra nuoširdus rėmėjas visų katalikiškų draugijų, organizacijų ir spaudos — remia ne tik žodžiu, bet ir finansiškai. Ypatingai jis yra suorganizavęs savo parapijos jaunimą labai pavyzdingai.

Šios garbingos sukakties proga sveikinam Jubiliatą linkėdami geros sveikatos ir Dievo malonių toliau darbuotis Dievo garbei ir žmonių gerovei. Ilgiausių metų!

POPIEŽIUS IŠGELBĖJO

(Legenda)

TAI buvo 1582 liepos mėnesy. Popiežius Grigalius XIII vaikščiojo Vatikano sodo alėjomis. Prieš valandėlę pasibaigė pasitarimas naujo kalendoriaus klausimu. Dar šiais metais nutarta jį įvesti. Komisiją sudarė mokslininkai ir žymiausi astronomai. Popiežius po ilgo darbo norėjo pailsėti. Pro tvorą jis pamatė lyg vaiką suaugusį vyrą raudojant.

— Kas yra? — prisiartinęs paklausė šv. Tėvas.

— O! Pražuvau amžinai! — pro ašaras pasakė vyras.

— Nereikia nusiminti. Pasitaisyimui ir atgailai visados atviras kelias.

— Taip, bet ne man. Savo paties parašu pardavau velniui sielą. Jis ateis manęs 1582 m. spalio 9 d. pasiimti. Jau tik trys mėnesiai skiria mane nuo tos baisios valandos. Dieve mano — vėl ėmė raudoti vyras.

— Tai baisus daiktas! — patvirtino popiežius. — Tačiau galiu tave išgelbėti.

— Tik popiežius galėtų mane išgelbėti, aš gi esu luteronas.

— Aš esu popiežius. Tapk kataliku; aš bent šiuo kartu tave išgelbėsiu.

Luteronas sutiko. Netrukus jis sugrįžo į tikrąjį tikėjimą.

Pagaliau atėjo sutartoji diena. Velnias nepamiršo termino. Atbėgęs sušuko per langą:

— Eikš, brolyt!

— Pasitrauk! Neturi čia ko veikti — tarė atsivertėlis.

— Kaip! O tavo parašas! — čia velnias parodė raštą. Ten buvo aiškiai įrašytas terminas: 9 spa-

lių jis turįs eiti pragaran.

— Neatėjai laiku! Šiandien ne 9, o 19 spalio. Įrodyk, kad šiaandien devintoji!

Velnias atsimešė patį naujausią kalendorių. Iš pykčio net ragais rėžė į mūrą. Ir čia jis tikrai pamatė: kalendoriuje po 4 buvo 15 diena, vadinasi 9 nebuvo.

— Kaip čia atsitiko?

— Nagi, popiežius pakeitė kalendorių. Pirmą metuose buvo skaitoma 11 minučių mažiau. Po 10 metų susidarė trys ketvirtosios dienos, o po 1500 net dešimt dienų mažiau. Kad šią klaidą ištaisius, popiežius įsakė iš karto spalio mėnesyje peršokti 10 dienų pirmyn.

Velnias iš pykčio taip sudrožė uodega, kad pakilo didžiausias dulkių debėsys. Jis nurūko į Vokietiją. Ten luteronų profesoriai nutarė, kad jiems visai nerūpūs popiežiaus kalendorius. Velnias džiaugsmingai paršvilpė atgal į Romą. Čia jam atsivertėlis pasakė:

— Esu katalikas ir pripažįstu tik tą kalendorių, kurį paskelbė Aukščiausioji Katalikų Bažnyčios Galva.

Velnias iš pasiutimo apspiaudė namus smala, tačiau neturėjo galios aukai pagrobti ir nudūmė atgal į pragarą.

Tai sužinojęs popiežius labai širdingai juokėsi iš velnio pralaimėjimo.

— Dabar supranti, kodėl sakiau: galiu tik katalikams padėti. Luteronys nepripažįsta naujojo kalendoriaus, ir kaip tokį velnias būtų pragaran nusitempęs. Kaip katalikas išgelbėjai savo sielą.

Italija, Ispanija, Portugaija,

MARIJOS GLOBA IR DIEVO APVEIZDA

(Didžiojo karo įvykiai)

ATSIMENU du įvykius iš Didžiojo karo, kurių niekuomet neužmiršiu ir kuriuos laikau Dievo apvaizda.

1914 m. rugpiūčio 11 d. nakties metu 111 Uralo pulkas, kuriame aš buvau, užėmė naują mūšio vietą Vokietijoje už Insterburgo apie 14 kil. į vakarus. Greit apsikasėm į apkasus ir laukėm dienos, nes turėjom pradėti puolimą durtuvų kovai. Dauguma kareivių į tokį mūšį turėjo stoti pirmą kartą gyvenime ir kiekvienas galvojo, kad gal teks šiuose apkasuose pasilikti amžinai. Todėl kairie rusai ir keli katalikai pradėjo melstis, neatsilikau nė aš. Visi prašė Aukščiausiąjį, kad apsaugotų gyvybę. Rusas zvodnas — būrininkas, matydamas mus besimeldžiančius, juokėsi ir piktžodžiavo, sakydamas, kad Dievas yra švino gabalas ir tą Dievą vokiečiai greit pradės į mus leisti. Kas nemokės nuo jo apsisaugoti, tam nepadės jokia kita galybė. Jis ragino mus mesti beprotiškus poterių, o verčiau pasiruošti durtuvų kovai, nes saulei tekant turės prasidėti mūšis. Vokiečiai, nelaukę saulėtekio, atidengė šautuvų, kulkosvaidžių ir patrankų ugnį, tad ir mums buvo duota komanda pradėti šaudyti. Aš baigiau melstis, bet, kryželiu persi-

žegnojęs, nespėjau įsidėti rožančiaus į kišenių, kai tas pat zvodnas Feodoravičius, keikdamas griebė man iš rankų rožančių ir sviedė į vokiečių pusę. Man labai pagailo rožančiaus ir aš, užmiršęs pavojų, šokau iš apkaso laukan. Greit radau rožančių ir grįžau apkasan. Tačiau Feodorovičius atsisotojo prieš mane su šautuvu, ant kurio buvo durtuvas, ir, pats būdamas apkase, neleido man atgal išokti. Aš šokau kairėn, šokau dešinėn, bet rusas keikdamas vis stovi priešais su durtuvu. Staiga jis suriko kaip laukinis žvėris ir susmuko apkasan, o aš paskui jį išokau. Tuo tarpu pro mane buvo pralėkę šimtai kaukiančių kulku, bet Dievas mane saugojo, o mano mirties geidusį ir rožančių išniekinusį rusą nudėjo dvi kulkos, pralėkusios pro mano tarpkoją. Šį įvykį matė keli rusai bei katalikai.

Antras nemažiau reikšmingas įvykis atsitiko tais pačiais metais man jau būnant vokiečių nelaisvėje Alldamo logeryje. Kas buvo tame logeryje, gerai atsimenta belaisvių kankintoją dideliu pilvu, juodais ūsais ir nuo degtinės pamėlynavusia nosim vokiečių, belaisvių pramintą Tironu. Jis, radęs kur besimeldžiančius provoslavus, katalikus ar žydus, atimdavo maldaknyges ir numesdavo toliau į purvus. Tą patį darydavo ir su rožančium. Klūpančius besimeldžiančius išvaikydavo ir išspardydavo, o paskui pilvą susiėmęs juokdavos. Ypač jis mėgo pajuokti rusus, kurie saulei tekant, tris kart žegnodavosi ir atsiklaupę bučiuodavo žemę. Tokį ruselį jis sugriebdavo iš užpakalio ir parnes-

Lietuva, buvusi Lenkija, Prancūzija tuojau įsivedė naują kalendorių. Protestantiškoji Vokietija 1700 m., Anglija 1752 m., Sovietų Sąjunga 1918, ir Turkija 1926 metais.

Irena Rutkauskaitė.

Jaunų Lietuvos Vyru Žygiai

I

Už Kristaus mokslą, gimtą šalį,
Pirmyn žygiuojam voromis.
Šis mūsų sąjudis daug gali,
Nes Kristus eina su mumis.

Štai saulėj vėliavos mūs šlama,
Bus triumfas pergalės gražus!
Nauji didvyriai vėliai gema,
Tėvynė kėlusi nežus.

Jau atgimimas naujas želia,
Dora ir mokslas pražydės. —
Į šviesią ateitį tiest kelią.
Gerasis Dievas mums padės.

II

Nešam vėliavas garbingai
Ir Bažnyčios ir tautos.
Nieks mūs vyriškai, galingai
Jėgai kelio neužstos.

Krustui, mylimai Tėvyner
Mūs jaunų širdžių plakimas.
Drąsiai žengiam pirmutiniai —
Kyla gėris, apšvietimas.

Meilė

Meilė — dorybių karalienė. Ji
savo kvapu puošia ir kitas dory-
bes: tikėjimas — pasitikinti, o
gaillestingumas — savęs neieškianti
meilė; gerumas — kitus pradžiū-
ginanti, o teisingumas — atlygin-
nanti meilė; kantrybė — viską pa-
kelianti, o tvirtumas — visas kliū-
tis nugalinti meilė; taika — besi-
ilsinti, o džiaugsmas — besilinks-
minanti meilė; nekaltybė — tyro-
ji, o Dievas — beribė meilė.

Nes kur jūsų turtas, ten ir jū-
sų širdis. Luko 12, 34.

davo jį aukštyn kojom per galvą.
Paskui gardžiai juokdavosi.

Sulaukę gruodžio 8 d., Švenč.
Motinos Nekalto Prasiidėjimo
šventės, trys lietuviai, Slaboda
Stasys iš Švenčionių apskr., Pet-
rauskas nuo Mažeikių ir aš, iš ry-
to pradėjom giedoti Švenč. Moti-
nos valandas. Prie mūsų prisidėjo
ir daugiau katalikų, būrelis buvo
apie 25 žmonių. Giesmės balsas
pasiekė ir vokiečio "tirono" au-
sis. Nė nepasijutom kaip jis priėjo
prie mūsų, ištraukė iš Petrausko
rankų maldaknygę ir mus beklū-
pančius juokdamasis išspardė. Bu-
vęs drauge su juo kitas senyvas
vokiečių kareivis nusimines išpėjo
jį, sakydamas, kad Dievas jį už
tai gali nubausti ir pakėlęs pada-
vė Petrauskui maldaknygę. Abiem
vokiečiams nuėjus, mes vėl rengė-
mės giedoti, tik staiga išgirdom
švilpuko balsą. Į tą pusę nubėgo
keturi kareiviai. Paskui pamatėm
kaip jie nunešė vieną vokietį į
sargybos bustą. Vėliau sužinojom,
kad tai "tironas", paslydęs ties
šuliniu, nusilaužė dešinę koją, su
kuria prieš penkias minutes spar-
dė besimeldžiančius.

Žinoma, šiuos įvykius daug kas
ir nelaikys stebuklais, bet mums,
kurie matėm, tai buvo aiškus Die-
vo Apvaizdos dalykas ir dabar,
nors nuo to laiko jau praėjo 25
metų, aš visa tai kaip šiandien
atsimenu, dėkoju Marijai už glo-
bą ir stebiuosi Dievo Apvaizdos
darbais. **Ed. Rugienius.**

Mes stipresnieji turime pakęsti
silpnųjų silpnynes ir ne sau įtikti.
Kiekvienas jūsų teigtinka savo ar-
timui jo labai, pagerinimui. Rom.
15, 1—2.

A. A. MOTINA MARIJA, C.S.C.

Šv. Kazimiero Kongregacijos Įsteigėja ir Generalė Viršininė mirė balandžio 17 d. 1940 m. šv. Kazimiero Seserų Vienuolyne, Chicago, Illinois. Ji buvo palaidota balandžio 22 d. Iškilmingose gedulo pamaldose dalyvavo J.E. Chicagos arkivyskupas Samuel Stritch ir Rockford, Ill. vyskupas E. Hoban, daugelis kunigų, seserų, ir tūkstančiai lietuvių ir kitų.

Didžiai Gerbiama Motina Maria (Kazimiera Kaupaitė) gimė sausio 6 d., 1880 m., Ramygaloj. Ji buvo šešta iš vienuolikos vaikų Kaupų šeimoje. Iš tų vienuolikos beliko keturi: viena, p. Valionienė, Amerikoje, ir trys Lietuvoje.

Pradžioje XX-to amžiaus, kuomet daugiau lietuvių pradėjo apsigyventi Amerikoje, neskaitlingas kunigų būrelis susirūpino lietuvių dvasiniu ir tautiniu likimu. Jie troško sutverti moterų draugiją, kuri sustiprintų ir padidintų jų jėgas. Tam sumanymui įvykinti atsiliepiė Kazimiera Kaupaitė. Prie jos vėliau prisidėjo Jūditė Dvarnauškaitė (Motina Immaculata) ir Antanina Uguraičiūtė (Motina Concepta). Nuo 1902 iki 1905 m. jos mokinosi pas šv. Kryžiaus seseris, Ingenbohl, Šveicarijoj. Gavus leidimą iš Romos, čia ne tik pasaulinį mokslą studijavo, bet įstojusios į novicijatą rengėsi vienuoliniam gyvenimui. 1905 m. a. a. kun. A. Staniukynui buvo pavesta organizuoti ir rūpintis šia nauja lietuvaičių seserų kongregacija. Šiuo reikalu jis kreipėsi į Harrisburgo diocezijos vyskupą, Jo Ekscelenciją J. W. Shanahan. Vyskupas mielai sutiko globoti šią naują draugiją. Dabar jis ieškojo

vienuolyno Amerikoje, kur lietuvaivaitės-kandidatės galėtų toliau tęsti savo mokslą ir novicijatą. Motina M. Cirilė, Nekalčiausios Marijos Širdies kongregacijos generalė vyresnioji (Mt. Mary's Scranton, Pa.) noriai sutiko priimti tas tris naujokes ir jas lavinti ir auklėti vienuoliniame luome. Užbaigusios novicijatą, šios trys naujos kongregacijos įsteigėjos, priėmė abitus rugpjūčio 29 d., 1907 m. ir gavo naujus vardus: Sesuo Maria, Sesuo Immaculata ir Sesuo Concepta. Kitą dieną padarė profesiją ir tą dieną oficialiai buvo įsteigta Šv. Kazimiero Seserų Kongregacija. Nekalčiausios Marijos Širdies Sesers dar šešis metus globojo ir vadovavo naujai kongregacijai. Liepos 2 d., 1909 m. gavo leidimą iš Romos perkelti šią naują kongregaciją Čikagon. 1913 m. Motina Maria, pirmoji įsteigėja, buvo Seselių išrinkta Generalė Vyresnioji. Ji išbuvo šios kongregacijos Generalė viršininė iki mirties.

Lietuvos vyskupai, ypač Jo Ekscelencija Žemaičių vyskupas P. Karevičius norėjo, kad kazimierietės atvažiuotų į Lietuvą pasidaryti tėvynei. Gavus Šventojo Tėvo, Benedikto XV leidimą, šv. Kazimiero Seserų kongregacijos provincija buvo įsteigta Pažaislyje 1920 m.

Lietuva įvertindama Motinos Marijos kiinius darbus tėvynei-Lietuvai suteikė jai Gedimino Ordiną birželio 14 d., 1933 m.

Motina Marija paliko 342 seseris, kurios veda 29 pradinės mokyklas, 3 High Schools, ir 2 ligonines.

Velionės mirtimi netekome be-
galo tylios ir kuklios darbininkės,
vadovės, bet ištikrųjų labai dide-
lės, milžiniškus darbus nudirbu-
sios religijos, lietuviškos kultūros
kėlime ir švietimo srity. Ji buvo
didelė ne savo iškalba, ne savo
raštais, ne viešu figuravimu mūsų
visuomeninėj veikloj, bet nepap-
rastu savo kantrumu, darbštumu,
ir sumanumu. Tomis jai Dievo
duotomis dorybėmis a. a. Motina
Marija nugalėjo visas savo dar-
bamams kliūtis, kurių buvo daug ir
labai didelių. Nepajėgė palaužti
jos nusistatymų, jos užsimojimų,
jos švento tikslo ir malda ir dar-
bais tarnauti savo Sutvėrėjui ir
savo tautai jokie sunkumai, jo-
kios gyvenimo audros. Savo kan-
trumu, pasišventimu, kilnia ir tie-
siog šventa asmenybe ji patraukė
prie savęs šimtus lietuvaicių, jas
uždegė Dievo ir Tėvynės meile ir
įstatė į darbą dirbti tiems idea-
lams, kurie veda žmones ir į žė-
mišką gerovę ir į amžinąjį išga-
nymą.

Nuotrupos

Kristus Ir Šiandien Nukryžiuojamas

Viename Katalonijos (Ispanijo-
je) miestelyje, Lerida, netoli Bar-
bastro, anarkistų gauja vilko per
gatves tulą jaunikaitį. Nutempę jį
prie svarbiausios miesto rinkos,
sudarė savo rūšies nuduotą tribu-
nolą (teismavietę) ir ėmė pamėg-
džioti Kristaus pasmerkimą.

Jaunikaitis, visai paniekintas
ir gerokai apdaužytas, buvo pas-
tatytas ant stalo ir užklaustas kas
jis per vienas. "Aš esu seminaris-
tas iš Barbastro".

Gauja tada rėkė ir šukavo rei-
kalaudama jaunikaičio mirties.
Tada Ispanų Anarkistų Federaci-
jos intendantai, (viršininkai) nu-
siplovę savo rankas, pasmerkė
jaunikaitį nukryžiavimui.

Jaunasai seminaristas tada nu-
temptas ir prikaltas prie kryžiaus...

Matyt, Ne Labai Sekasi...

Pasirodo, jog Rusijos bolševikai
nelabai patenkinti savo daviniais
kovoje prieš Dievą ir tikėjimą.
Bolševikų bedievių centrinės or-
ganizacijos valdyba praneša, jog
ji vis dažnai gauna prašymų įvai-
riose Rusijos ir Ukrainos srityse
atidaryti katalikų bažnyčias. To-
kia padėtis, aišku, bolševikams
tiesiog duria į akis. Ši valdyba
taipgi praneša, jog kai kurie kai-
miečiai net drįso prašyti leidimo
vykti į Romą ir ten pasimatyti su
Šv. Tėvu. Kiti taipgi drįsta pra-
šyti leidimo savo namuose iška-
binti Popiežiaus paveikslą. Bedie-
viai bolševikai apgailestauja, jog
"minėdami dvidešimtis ir kiek su
viršum metų Sovietų Rusijos gy-
vavimo sukaktuves, kai kurie
žmonės Rusijoje vis dar prisime-
na apie šventąjį Tėvą".

Visai Būna

Tik prieš kelis metus garšios
"Klu-Klux-Klan" organizacijos
vadai įtikrino savo pasekėjus, jog
jie anksčiau ar vėliau nušluos Ka-
talikų Bažnyčią čia Jungtinėse
Valstybėse. Nesenai gi Savannah
vyskupas, J. E. Geraldas P. O'Ha-
ra, nupirko "imperiališką palo-
cių", kuriame pirmiau Klu-Klux-
Klan organizacija laikė savo ofisus
ir šueigas. Šiuos namus manyta
paversta naujos Kristaus Kara-
liaus parapijos reikalams.

KLAUSIMAI IR ATSAKŪYMAI

Kuri tai šventoji (matyt paveiksluose) laiko rankose lėkštę, kurioj matosi dvi žmogaus akys, ir ką tai reiškia?

Minėtas paveikslas vaizduoja Šv. Luciją, paną ir kankinę, kuri buvo kiusi iš turtingos giminės ir gyveno trečio šimtmečio pabaigoje. Jos motina mėgino versti ją priversti ištekėti už pagonio vyro; kada Lucija atsisakė, pagonis ją apskundė esant krikščione. Lucijai teko paskui už tikėjimą ir jaunystę mirti žiauria ir skaudžia mirtimi. Nėra galutinai užtikrinta, kodėl ji vaizduojama su lėkšte, kurioj matyt dvi žmogaus akys. Galimas daiktas, kad jos kankintojai galėjo išlupti jai akis, nors toks faktas nėra užrašytas istorijoje. O gali visa tai turėti sąryšio su jos vardu, kuri iš lotynų kalbos reiškia šviesa. Prie jos dažnai medžiasi, kurie turi bet kokią akių ligą. Šv. Lucija nukankinta 304 metais, o jos šventė išpuola gruodžio 13 d.

Ar kiekviena šventvagystė yra mirtina nuodėmė?

Šventvagystę paprastai esame įpratę pritaikinti prie sunkios ir didelės nuodėmės, dažniausia, pav. šventvagiška Šv. Komunija ar panašiai. Tačiau šventvagystė yra kiekvienas netinkamas apsisėjimas su šventu asmeniu, daiktu ar šventa vieta. Todėl šventvagystė gali kartais būti atleistinoji nuodėmė, pav. būtų savo rūšies šventvagystė pasauliečiui žmogui bereikalingai paliesti ar čiupinėti konsekruotą kiekvį (t. y. jeigu tas žmogus nėra nei zakristijonas nei turi leidimo šventų indų liesti).

Jeigu gi kuriam šventam inde būtų Švč. Sakramentas, tada jau būtų sunki nuodėmė kuriam asmeniui ne kunigui ar ne dijakonui tą indą tyčia palytėti, nebent būtų koks labai svarbus ir būtinas reikalas, pav. išsaugoti Švč. Sakramentą nuo išniekinimo ar išnešti iš degančios bažnyčios ar koplyčios. Todėl pasirodo, kad šventvagystė ne visuomet mirtina nuodėmė; kartais mažame daikte gali būti ir atleistina nuodėmė.

Teko kai kuriose bažnyčiose matyti nuo lubų nuleistas didelės, apvalias raudonas lyg kepurės; ką jos reiškia?

Šis paprotys katalikų bažnyčioje jau nuo senų laikų. Tą kepurę kadaise nešiojo kardinolas, kurio palaikai randasi toje bažnyčiose, kurioj kepurė kabo. Kepurės viešas iškabinimas tikintiesiems primena, kad kardinolai, kaip Bažnyčios kunigaikščiai, buvo kaip vietininkai tarp dangaus ir žemės, tarp Dievo ir žmonių.

Ar yra ypatingi atlydai už ražančiaus kalbėjimą prieš švč. Sakramentą?

Taip, visuotinus atlydus gali įgyti tie, kurie prieš Švč. Sakramentą (išstatytą ar altoriuje) atkalba trečią ražančiaus dalį (reiškia, penkias paslaptis). Šiuos atlydus įgyti reikia taip pat atlikti išpažintį ir priimti Šv. Komuniją. Nėra būtino reikalo visą ražančiaus dalį iš karto sukalbėti; bet reikia žiūrėti kad ta dalis būtų kada nors dar tą pačią dieną atkalbėta.

Katalikų Pasauly

Gegužės Mėnesį Maldos Už Taiką

Šventasis Tėvas Pijus XII atsi-
liepia į viso pasaulio katalikus
gegužės mėnesį pasiaukoti mal-
doms už taikos grįžimą.

Popiežius savo šį norą ir kvie-
timą pareiškia laišku valstybi-
niam sekretoriui kardinolui Mag-
lione, nurodydamas, kad ir perei-
tais metais gegužės mėnesį mels-
tasi už pasaulio ramybę.

Kadangi karas vis labiau smar-
kėja, sako Šventasis Tėvas, viso
pasaulio katalikai gegužės mėnesį
turi būti prie Dievo Motinos al-
toriaus ir melsti Jos užtarymo.

Mirė Paryžiaus Kardinolas

Balandžio mėnesio pradžioje mi-
rė kardinolas Verdier, Paryžiaus
arkivyskupas ir primas, 76 m.
amž.

1929 metais popiežius Pijus XI
tuometinį St. Sulpice kongregaci-
jos generolą vienuolį kun. Jean
Verdierį pakėlė kardinolu vietoje
mirusio kardinolo Dubois.

Velionis kardinolas Verdier bu-
vo gilaus mokslo vyras, gabus di-
plomatas. Dėka jo pastangoms su-
artinta su šventuoju Sostu.

Žurnalo Deimantinis Jubiliejus

“The Catholic World”, rimtas
Amerikos katalikų žurnalas mini
deimantinį (75 metų) jubiliejų. Jo
redaktorium yra plačiai žinomas
rašytojas ir kalbėtojas kun. dr.
James Gillis, C.S.P.

Šis žurnalas pasirodė 1865 m.
kai užsibaigė civilinis karas Jung-
tinėse Valtybėse. Tada šiam kra-
šte buvo 31,500,000 gyventojų, jų
tarpe 4,451,000 katalikų.

“The Catholic World” leidėjus

Tėvų Marijonų Misijos Velyklaikyje

Gegužės 5—7 Rochester, N. Y. —
kun. Adomas Morkūnas.

Gegužės 4—12, Frackville, Pa.
Kun. Juozas Dambrauskas.

Gegužės 6—12 Kenosha, Wis. —
kun. dr. K. Matulaitis.

Draugo Spaustuvės Mašinų Fondas

Kadangi su Naujais 1940 Me-
tai mūs vienintėlis katalikų
dienraštis “Draugas” išėina kas-
dien padidintas 8 puslapių, taigi
būtina, kad “Draugo” spaustuvė
įsigytų naują moderniausią **Inter-
type** mašiną, kuri kainuos \$8,000.

“Draugo” Bendrovės direkto-
riai nutarė steigti “**Draugo**”
Spaustuvės Mašinų Fondą.

Aukotojai, kurie “Draugo”
Spaustuvės Mašinų Fondui įneš
\$100.00 bus įrašomi į “**Draugo**”
Bendrovės Garbės Narius; b) gaus
mūsų dienraštį “Draugą” iki mir-
ties dovanai.

“Draugo” Labor Day (Rugsė-
jo 2) Piknike bus duodama 1940
Naujas De Soto Automobilius lai-
mėjimui. Šio pikniko pelnas ski-
riamas “Draugo” Spaustuvės Ma-
šinų Fondui.

“Draugo” darbininkams atima-
ma teisė laimėti šią De Soto au-
tomobiliaus dovaną.

Visus kviečiame prie šio “Drau-
go” Spaustuvės Mašinų Fondo
prisidėti pagal išgalės.

Kun. J. Mačiulionis, MIC.,
“Draugo” Administratorius

ir redaktorių nuoširdžiai pasveiki-
no du kardinolai ir Apaštališkas
Delegatas.

~~17-0-12~~

4085298

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

15

~~17-0-12~~

MARIJONŲ VIENUOLIŲ DARBAI AMERIKOJ

TĖVŲ MARIJONŲ AMERIKOJE VEDAMOS ĮSTAIGOS

1. Kunigų Seminarija: Marian Hills Seminary, Hinsdale, Illinois
2. Kolegija ir Aukštesnioji Mokykla: Marianapolis College and High School, Thompson, Conn.
3. Dienraštis: "Draugas," 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Illinois.
4. Savaitraštis: "Kristaus Karaliaus Laivas," 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.
5. Parapijos: Aušros Vartų, 2327 West 23rd Pl., Chicago, Ill., ir Šv. Petro, 5108 — 7th Avenue, Kenosha, Wisconsin.
6. Mišija: Padres Marianos, Bno. Rivadavia 2199, Valentin Alsina, Avellaneda, Buenos Aires, Argentina.